

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 70/2025-20

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a sudcov Libora Duľu (sudca spravodajca) a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného JANÍČEK LEGAL s. r. o., Kominárska 2, 4, Bratislava, proti uzneseniu Správneho súdu v Bratislave sp. zn. BA-2S/335/2021 z 20. novembra 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 28. januára 2025 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením všeobecného súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľ navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť súdu na ďalšie konanie.

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľovi ako oprávnenej osobe bolo rozhodnutím Obvodného pozemkového úradu v Kežmarku priznané právo na vydanie reštitučnej náhrady. V roku 2013 Slovenský pozemkový fond (ďalej len „SPF“) oznámil sťažovateľovi, že z dôvodu prebiehajúcej obnovy konania nie je možné vydať mu žiadne pozemky a konanie v predmetnej veci môže pokračovať až po ukončení uvedeného konania.

3. V roku 2017 SPF so sťažovateľom riadne konal, na základe čoho sťažovateľ vypracoval výzvu na poskytnutie náhrady, ku ktorej ako prílohu priložil vybrané a prerokované náhradné pozemky.

4. Listom z 13. októbra 2020 (ďalej len „oznámenie SPF“) SPF oznámil sťažovateľovi, že jeho právo na poskytnutie reštitučnej náhrady prekludovalo.

5. Sťažovateľ sa všeobecnou správnu žalobou z 19. novembra 2020 doručenou Krajskému súdu v Prešove domáhal preskúmania zákonnosti oznámenia SPF, jeho zrušenia a vrátenia veci na ďalšie konanie.

6. Sťažovateľ z opatrnosti podal aj žalobu proti inému zásahu orgánu verejnej správy, v ktorej obdobne žiadal o preskúmanie zákonnosti oznámenia SPF. V tejto žalobe sťažovateľ upozornil súd, že v tej istej veci podal všeobecnú správnu žalobu na Krajskom súde v Prešove, ktorá bola v tom čase vedená pod sp. zn. 6S/6/2020. Zároveň navrhol, aby správny súd prerušil predmetné konanie až do právoplatného skončenia konania o všeobecnej správnej žalobe.

7. Správny súd uznesením sp. zn. BA-4Sa/11/2022 z 12. júna 2024 prerušil konanie o správnej žalobe proti inému zásahu až do skončenia súdneho konania vedeného na tunajšom súde pod sp. zn. BA-2S/335/2021 (pôvodne pod sp. zn. 6S/6/2020) o všeobecnej správnej žalobe sťažovateľa. Konanie je aj ku dňu podania ústavnej sťažnosti stále prerušené.

8. Sťažovateľ v oboch žalobách namietal, že oznámenie SPF bolo vydané v rozpore so zákonom, keďže SPF nesprávne právne posúdil vec, nedostatočne zistil skutkový stav a predmetné oznámenie nespĺňalo zákonné požiadavky.

9. Po zvážení námietok SPF týkajúcich sa miestnej príslušnosti správneho súdu Krajský súd v Prešove uznesením č. k. 3S/6/2020-102 zo 14. októbra 2021 postúpil vec Krajskému súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) ako miestne príslušnému správne súdu na rozhodovanie o predmetnej všeobecnej správnej žalobe.

10. S účinnosťou od 1. júna 2023 bol zákonom zriadený správny súd, na ktorý prešiel výkon súdnictva vo všetkých veciach patriacich do právomoci správnych súdov z krajského súdu na správny súd. Uvedená zmena sa týkala aj predmetnej veci.

11. Sťažovateľ sa domnieval, že konanie o jeho všeobecnej správnej žalobe, ako aj o jeho reštitučných náhradách v roku 2023 už trvalo neprimerane dlho, a preto podal ústavnú sťažnosť, ktorú ústavný súd uznal za opodstatnenú nálezom sp. zn. III. ÚS 464/2024 z 21. novembra 2024 a prikázal správne súdu v konaní o všeobecnej správnej žalobe konať bez zbytočných prietahov. V konaní o žalobe proti inému zásahu ústavný súd túto povinnosť neuložil, pretože konanie bolo v tom čase prerušené.

12. V konaní o všeobecnej správnej žalobe sťažovateľa správny súd uznesením sp. zn. BA-2S/335/2021 z 20. novembra 2024 postúpil vec Mestskému súdu Bratislava IV. Týmto krokom bolo právoplatne ukončené konanie pred správny súdmi, keďže proti uvedenému uzneseniu nie je prípustná kasačná sťažnosť. V odôvodnení správny súd uviedol, že oznámenie SPF nepredstavuje právny akt orgánu verejnej správy vydaný v rámci výkonu jeho právomocí v oblasti verejnej správy, a preto podľa súdu nie je spôsobilé byť predmetom správneho súdneho prieskumu.

II.

Argumentácia sťažovateľa

13. Správny súd napadnutým uznesením odmietol svoju právomoc konať v sťažovateľovej veci, hoci táto právomoc vyplýva z judikatúry ústavného súdu, Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky, krajského súdu aj samotného správneho súdu a vec sťažovateľa celkom zjavne patrila do právomoci správnych súdov, čím bolo porušené

základného právo nebyť odňatý zákonnému sudcovi, ktorým bol v tomto prípade príslušný senát správneho súdu.

14. Sťažovateľ namieta porušenie čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru z dôvodu prekvapivosti napadnutého uznesenia, ktoré nemohol spravodlivo a s ohľadom na všetky okolnosti predvídať a k takémuto právnomu názoru súdu sa sťažovateľ nemohol nijako vyjadriť.

15. Sťažovateľ poukazuje na to, že až do vydania napadnutého uznesenia nebola právomoc správnych súdov konať a rozhodovať v predmetnej veci nijakým spôsobom spochybnená, a to ani zo strany súdu, ani zo strany sporových strán. Naopak, všetky procesné kroky a uznesenia správnych súdov, na ktorých sa žaloba sťažovateľa nachádzala od jej podania, jednoznačne potvrdzovali, že správny súd (ako aj jeho predchodcovia) ako vecne a miestne príslušný správny súd má kompetenciu rozhodovať o predmetnej správnej žalobe. V tejto súvislosti sťažovateľ poukazuje na vyjadrenie sudcu spravodajcu predložené v rámci konania o ústavnej sťažnosti sťažovateľa z 27. júla 2023, v ktorom sudca uistil sťažovateľa, že v jeho konaní o všeobecnej správnej žalobe bude v krátkom čase nariadené pojednávanie. Sudca spravodajca teda ešte v septembri 2024 považoval právomoc správneho súdu za danú a v novembri 2024 už nie.

16. Existencia právomoci správneho súdu je *conditio sine qua non* správneho súdneho konania. Súd je teda povinný *ex offio* skúmať svoju právomoc rozhodovať vo veci. Ak súd hneď na začiatku konania nepostúpi vec inému súdu, ktorý by mal podľa jeho názoru právomoc vo veci konať, svojím postupom potvrdzuje svoju právomoc na rozhodovanie o tejto veci.

17. Sťažovateľ zdôrazňuje, že jeho všeobecná správna žaloba bola po vykonaní pozitívnej lustrácie pridelená senátu „3S“ Krajského súdu v Prešove, ktorý po vykonaní všetkých potrebných procesných úkonov uznesením sp. zn. 3S/6/2020 zo 14. októbra 2021 postúpil vec krajskému súdu ako miestne príslušnému správnomu súdu, čím potvrdil právomoc správnych súdov konať v tejto veci, pričom bol len názoru, že všeobecná správna žaloba bola podaná na miestne nepríslušnom súde. Po prechode agendy správneho súdnictva na správny súd v roku 2023 tento súd taktiež nespochybnil svoju kompetenciu konať v predmetnej veci. Naopak, vykonal viaceré procesné úkony vrátane doručovania vyjadrení a replík strán, ktoré posunuli konanie ďalej.

18. Sťažovateľ si v tejto súvislosti dovoľuje upozorniť aj na skutočnosť, že správny súd vyzval SPF, aby sa vyjadril k stanovisku sťažovateľa, pričom SPF svoje vyjadrenie predložil. Sťažovateľ je toho názoru, že týmto úkonom správny súd opätovne jednoznačne potvrdil svoju právomoc konať vo veci. Ani v tomto vyjadrení SPF nenamietal právomoc správneho súdu konať v tejto veci.

19. Sťažovateľ poukazuje na skutočnosť, že napadnuté uznesenie považuje nielen za absurdné a svojvoľné, ale aj za protiústavné z viacerých hľadísk. Súčasne je podľa sťažovateľa napadnuté rozhodnutie nepredvídateľné a mimoriadne prekvapivé, ktoré vážne zasahuje do jeho práva na spravodlivý proces. Sťažovateľ zároveň namieta, že postúpenie veci za daných okolností nemalo byť vykonané bez nariadenia pojednávania o predmetných otázkach alebo aspoň bez poskytnutia príležitosti účastníkom konania vyjadriť sa k tejto záležitosti.

20. Sťažovateľ je názoru, že v jeho veci bola a stále je daná právomoc správneho súdu konať a v tejto veci nie je oprávnený konať iný ako správny súd, teda ani civilný súd, na ktorý bola vec postúpená.

21. Sťažovateľ s poukazom na bod 23 tejto sťažnosti zdôrazňuje, že považuje zásah SPF vo forme oznámenia SPF za nezákonný, keďže ním došlo k zásahu do jeho subjektívnych práv a právom chránených záujmov. V uvedenom oznámení SPF po prvýkrát oficiálne neuznal právo sťažovateľa na vydanie reštitučnej náhrady, ktorá mu bola priznaná rozhodnutím orgánu verejnej správy, čím boli jeho práva a právom chránené záujmy porušené. Zákonnosť oznámenia SPF je preto za podmienok stanovených v Správnom súdnom poriadku (ďalej aj „SSP“) preskúmateľná v správnom súdnom poriadku a prostredníctvom správnej žaloby, pretože oznámenie SPF má z materiálneho hľadiska charakter administratívneho rozhodnutia.

22. Sťažovateľ poukazuje na uznesenie ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 552/2024, ktorým ústavný súd rozhodoval o prietáhoch v reštitučnom konaní týkajúcom sa navrátenia vlastníctva pozemkov, v ktorých rozhodoval aj SPF. Ústavný súd vyhodnotil, že sťažovateľ v predloženej veci nevyužil všetky opravné prostriedky, ktoré mal k dispozícii na odstránenie nečinnosti správnych orgánov vrátane SPF. Z uvedeného teda vyplýva, že aj ústavný súd považuje SPF za orgán verejnej správy, ktorého rozhodnutia, postupy, iné zásahy alebo nečinnosť môžu/musia podliehať súdному prieskumu v rámci správneho súdneho poriadku.

23. Sťažovateľ ďalej dáva do pozornosti uznesenie ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 305/2021, ktoré sa týkalo reštitučných nárokov pred správnymi orgánmi vrátane SPF. Ústavný súd vo svojom odôvodnení nijakým spôsobom nespochybnil postavenie SPF ako orgánu verejnej správy.

24. V tejto súvislosti sťažovateľ dodáva, že napadnuté uznesenie sa opiera o uznesenie najvyššieho správneho súdu sp. zn. 1Svk/10/2023 z 31. januára 2024, ktoré však nemá žiadnu relevanciu vo vzťahu k meritu veci v predmetnom konaní, keďže SPF nebol účastníkom uvedeného konania, pričom žalovaným subjektom bol Okresný úrad Dolný Kubín a predmetom súdneho prieskumu bola zákonnosť opatrenia vydaného týmto úradom. Sťažovateľ preto považuje za účelové, že správny súd vytrhol časti odôvodnení iných rozhodnutí, ktoré nemajú žiadnu súvislosť s predmetom súdneho prieskumu v tomto prípade, z ich pôvodného kontextu a použil ich na vydanie protizákonného rozhodnutia. Sťažovateľ poukazuje na to, že táto konštatácia najvyššieho správneho súdu predstavuje zjavný judikačný exces. Uvedený výrok je v rozpore s judikatúrou najvyšších súdnych autorít, čo zjavne vyplýva z mnohých rozhodnutí, ktoré sťažovateľ označil.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

25. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie označených práv uznesením správneho súdu o postúpení veci sťažovateľa mestskému súdu ako vecne a miestne príslušnému. Podľa sťažovateľa správny súd rozhodol nesprávne, v rozpore so zákonom, ako aj s rozhodovacou praxou najvyšších súdnych inštancií.

26. Z obsahu napadnutého rozhodnutia vyplýva, že tak urobil z dôvodu, že sťažovateľ žalobou napáda nezákonnosť oznámenia SPF o preklúzii jeho práv na poskytnutie reštitučnej náhrady za pozemky, ktoré podľa správneho súdu nie je právnym aktom orgánu verejnej správy vydaným v rámci výkonu jeho pôsobnosti v oblasti verejnej správy, ale má súkromnoprávny charakter, teda charakter sporu v rámci kontraktáčného procesu medzi sťažovateľom a žalovaným, ktorých postavenie je v danom prípade rovnocenné, a preto je daná právomoc civilného súdu.

27. Ústavný súd v prejednávanej veci považuje z hľadiska ďalšieho posudzovania opodstatnenosti ústavnej sťažnosti za rozhodujúci predmet ústavného prieskumu, ktorým je procesné rozhodnutie súdu prvej inštancie o procesnej podmienke konania, proti ktorému nie je kasačná sťažnosť podľa § 439 ods. 2 písm. d) SSP v spojení s § 493e SSP prípustná.

28. Vzhľadom na princíp subsidiarity, ktorý vyplýva z čl. 127 ods. 1 ústavy, môže ústavný súd poskytnúť ochranu konkrétnemu právu alebo slobode, ktorých porušenie je namietané, iba vtedy, ak sa ich ochrany fyzická osoba alebo právnická osoba nemôže domôcť v žiadnom inom konaní pred súdnymi orgánmi Slovenskej republiky. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda automaticky nezakladá aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich.

29. Zásada subsidiarity reflektuje okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04). Súčasťou ustálenej judikatúry ústavného súdu je aj právny názor, podľa ktorého princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu je ústavným príkazom pre každú osobu, a preto každý, kto namieta porušenie svojho základného práva, musí rešpektovať postupnosť tejto ochrany a pred tým, než podá sťažnosť ústavnému súdu, sa musí uchádzať o ochranu na tom orgáne verejnej moci, ktorého kompetencia predchádza právomoci ústavného súdu (IV. ÚS 128/04).

30. Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrany tohto základného práva alebo slobody, ktorých porušenie namieta, sa sťažovateľ aktuálne domáha využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy, prípadne iným zákonne upraveným spôsobom pred iným súdom alebo pred iným štátnym orgánom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 132 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov [ďalej len „zákon o ústavnom súde“ (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05)].

31. Predpokladom na záver o porušení základného práva na súdnu a na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorého obsah je v zásade zhodný) je také porušenie, ktoré nie je napravitelné alebo odstrániteľné procesným postupom všeobecného súdu vo veci samej, resp. ktoré nemožno napraviť procesnými prostriedkami, ktoré sú obsiahnuté v Civilnom sporovom poriadku (ďalej aj „CSP“) alebo Správnom súdnom poriadku (m. m. I. ÚS 148/03, III. ÚS 355/05, II. ÚS 307/06). Ústavný súd poukazuje na vlastnú judikatúru, podľa ktorej v konaniach o ústavných sťažnostiach ústavný súd zásadne preskúmava právoplatné rozhodnutia, ktorými sa konanie vo veci samej skončilo (IV. ÚS 36/2010), čo teda zjavne nie je prípad napadnutého uznesenia. Základné práva na súdnu ochranu sú v zásade „výsledkové“, čo znamená, že im musí zodpovedať proces ako celok. Skutočnosť, či napadnuté konanie alebo rozhodnutie vykazuje znaky spravodlivého procesu, závisí od celého konania a konečného rozhodnutia všeobecných súdov (III. ÚS 33/04, IV. ÚS 163/05, II. ÚS 307/06, II. ÚS 155/08). Aj z ďalšej judikatúry ústavného súdu (I. ÚS 79/03, I. ÚS 236/03), obdobne aj z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. Komanický c. Slovenská republika, rozsudok zo 4. 6. 2002), vyplýva, že ústavný súd a Európsky súd pre ľudské práva overujú, či konanie

posudzované ako celok bolo spravodlivé v zmysle čl. 46 až čl. 50 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru.

32. Ústavný súd upriamuje pozornosť na aktuálny stav konania vo veci, keď napadnutým rozhodnutím bolo rozhodnuté „len“ o tom, do ktorej oblasti výkonu všeobecného súdnictva patrí vec uplatnená na súde sťažovateľom. Nemožno opomenúť ani možnosť civilného súdu, ktorému bola vec postúpená, aby v súlade s § 43 CSP inicioval spor o príslušnosť a predložil vec kompetenčnému senátu najvyššieho súdu a najvyššieho správneho súdu (§ 11 ods. 1 CSP), pokiaľ s postúpením veci nesúhlasí. Kompetenčný senát je tak oprávnený s konečnou platnosťou poskytnúť odpoveď na otázku existencie vecnej príslušnosti súdu ako jednej z procesných podmienok konania, na ktorú je súd povinný prihliadať *ex offi*o v každom štádiu konania (§ 40 CSP).

33. Napokon meritórne preskúmanie ústavnej sťažnosti ústavným súdom v situácii, keď všeobecné súdy zatiaľ neuplatnili svoju právomoc na ochranu základných práv sťažovateľa, t. j. nerozhodli vo veci samej ani o prípadnom opravnom prostriedku proti rozhodnutiu civilného súdu (odvolanie, prípadne mimoriadny opravný prostriedok), by bolo porušením princípu subsidiarity ako kompetenčného princípu vymedzujúceho vzťah medzi ústavným súdom a sústavou všeobecných súdov, na ktorom je založené rozhodovanie o ústavných sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (m. m. I. ÚS 728/2016). Právomoci ústavného súdu v tomto štádiu konania predchádza právomoc civilného súdu, eventuálne po jeho nepriaznivom rozhodnutí a prípadnom uplatnení opravného prostriedku aj právomoc odvolacieho súdu či dovolacieho súdu.

34. Inak povedané, ak by aj mestský súd nepristúpil k postupu v zmysle § 43 ods. 2 CSP, možno považovať ústavnú sťažnosť za predčasne podanú, keďže právna vec sťažovateľa sa nachádza v takom štádiu konania, v ktorom podľa platnej právnej úpravy konania pred všeobecnými súdmi sú závažné procesné pochybenia (vrátane porušenia základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy) dôvodom na podanie opravných prostriedkov v zmysle Civilného sporového poriadku.

35. Zároveň je potrebné zdôrazniť, že účastník konkrétneho hmotnoprávneho vzťahu si nemôže zvoliť, v akom type súdneho konania sa bude uchádzať o ochranu svojich práv. Možnosti súdnej ochrany sú determinované povahou právneho vzťahu, z ktorého vznikajú konkrétne nároky. Subjekt verejnoprávneho vzťahu preto nemôže uplatňovať svoje nároky spôsobom, ktorý je vymedzený účastníkom súkromnoprávných vzťahov. Pravidlá poskytovania súdnej ochrany vyplývajú z predpisov procesného práva (§ 3 CSP, resp. § 6 SSP; IV. ÚS 184/2022).

36. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu k porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy by došlo vtedy, ak by komukoľvek bola odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde, predovšetkým ak by všeobecný súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu fyzickej osoby alebo právnickej osoby (II. ÚS 8/2001) alebo v prípade opravných konaní by všeobecný súd odmietol opravný prostriedok alebo zastavil o ňom konanie bez toho, aby ho meritórne preskúmal a rozhodol o ňom v spojitosti s napadnutým súdnym rozhodnutím (IV. ÚS 115/03).

37. V okolnostiach danej veci ústavný súd nezistil prítomnosť takých skutočností, ktoré by svedčili o splnení predpokladov na výnimku zo zásady, podľa ktorej ústavný súd v rámci konania o ústavnej

sťažnosti zásadne preskúmava len právoplatné rozhodnutia, a to v tom zmysle, že musí ísť o rozhodnutia, ktorými sa právoplatne skončilo konanie. Na základe uvedeného ústavný súd uzatvára, že o ochrane základných práv a slobôd sťažovateľa aktuálne rozhoduje mestský súd. S poukazom na princíp subsidiarity je založená prítomnosť dôvodu na odmietnutie ústavnej sťažnosti pre nedostatok právomoci ústavného súdu podľa § 56 ods. 2 písm. a) v spojení s § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde. Námietky sťažovateľa, ktoré uplatnil proti prejednávaniu veci na civilnom súde, bude mať možnosť prednostne, teda v súlade s princípom subsidiarity právomoci ústavného súdu, uplatniť v civilnom sporovom konaní, čo z tohto uhla pohľadu predstavuje neprípustnosť v kontexte § 132 ods. 2, § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde.

38. Pokiaľ sťažovateľ na podporu svojej argumentácie poukazuje na rozhodnutia ústavného súdu či iných súdnych inšancií, z ktorých vyplýva, že súdy považujú SPF za orgán verejnej správy, a preto je daná právomoc správneho súdu vo veci konať a rozhodnúť, uvedené nemá vo vzťahu k dôvodu odmietnutia ústavnej sťažnosti žiadnu relevanciu. Napokon vo veci sťažovateľa správny súd netvrdí, že SPF nie je orgánom verejnej správy, ale že v dotknutom právnom vzťahu vystupuje v rovnocennom postavení voči sťažovateľovi, a preto je jeho konanie predmetom súkromnoprávnej regulácie.

39. V súvislosti s námietkou sťažovateľa, že správny súd rozhodol o postúpení veci až po štyroch rokoch od podania všeobecnej správnej žaloby, čo je evidentne neprimerané, ústavný súd dodáva, že neprimeranosť dĺžky súdneho konania už bola predmetom ústavného prieskumu, v rámci ktorého ústavný súd konštatoval nečinnosť správneho súdu v intenzite porušenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, prikázal mu vo veci konať a priznal mu finančné zadosťučinenie.

40. Vzhľadom na už uvedené ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť ako celok, a preto sa už ďalšími procesnými návrhmi sťažovateľa nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. februára 2025

Ladislav Duditš
predseda senátu